

een meisje maar in opspraak, door haar overal heen te sleepen. En als-ie d'r genoeg van heeft....foetsch is-ie en 't meisje kan hem nakijken."

Mientje boog het hoofd nog dieper over haar bord. Het bloed bonsde haar in de slapen; het was, alsof haar moeders ondoordacht-kwetsende woorden haar als priemen staken, één voor één. Annie vloog op, geprikkeld door den smaad.

„Het is niet waar! Hoe kan u zoo iets zeggen, als u er niets van weet! We....we....ik ben met Karel verloofd."

„Zoo-oo," zei de moeder.

Annie's bekentenis wekte algemeene consternatie en ontroering. De anderen keken haar verrast en verblijd aan. De gelukkige, gloeiend blozende, werd met vragen overstelpt en Wouter scheen geheel vergeten.

Toen Mientje in den loop van den avond de slaapkamer van haar zusters voorbijkwam, waarvan de deur half openstond, riep Annie haar naar binnen. Aarzelend trad Mien de kamer in, waar Annie kwanswijs iets in de kast zocht.

„Wat is er?" vroeg ze met haar zachte stemmetje, „heb je iets noodig, An?"

„Nee, ik.... ik wou je wat zeggen." En, plotseling zich omdraaiend zei ze, met een verlegenheid, die ze nooit tegenover haar jongste zusje gevoeld had: „Zeg Mien, ik weet natuurlijk niet, of jij nog aan Wouter denkt, maar je moet niet gelooven, dat er echt iets tusschen ons tweeën geweest is. We hebben wat geflirt samen.... en zoo.... maar weet je, we hebben eigenlijk ruzie gekregen, omdat hij altijd zeurde over jou, en dan was hij nijdig op mij, om dien avond, je weet wel. Nou, idioot natuurlijk, dat was heelemaal zijn schuld. Ik weet niet precies wat er gebeurd is; jij was geloof ik ergens boos over, hè? Nou maar, dat doet er ook niet toe. Je kunt er zeker van zijn, dat hij razend het land heeft. Maar hij durft niet weer hier te komen, als hij niet weet of jij het wil, want hij zegt, dat hij je beleedigd heeft; eerst op dien avond en later door mij achterna te loopen. Want dat heeft hij wel 'n beetje gedaan in het begin; toen was hij zelf ook boos, moet je denken. Nou maar, je moet er niet over tobben, zus, alles komt best in orde, hoor. Ik ben nu zoo ontzettend gelukkig, zie je, met Karel, en nu wou ik zoo graag, dat het tusschen Wouter en jou ook weer in orde kwam. Jullie zijn eigenlijk net menschen voor elkaar...." Mientje liet den woordenstroom over zich heen gaan, zonder zelfs moeite te doen, er tusschen te komen. Ook toen Annie ophield, om adem te scheppen, bleef ze roerloos staan, met gebogen hoofd, draaiende met beide handen aan den koperen knop van Bertha's bed.

Annie verwonderde zich over deze onbewogenheid en, in haar oprecht verlangen, iets goed te maken, schoot ze haar laatsten pijl af.